

Arrest

nr. 143 010 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HENDRICKX, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Iraakse nationaliteit, kwam op aan in België op 19 februari 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan. Op 18 maart 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 juni 1989 geboren in Kerbala, Irak. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine.

U groeide op in verschillende wijken in Kerbala: achtereenvolgens in de wijk Abasien, el Sharki en de laatste drie jaar woonde u in de wijk Ramadan. U heeft vier broers en twee zussen. Ze verblijven nog allemaal samen met uw ouders in het huis gelegen in de wijk Ramadan in Kerbala.

Sinds 2003 of 2004 werkt uw vader bij 'Waqf Shiai', een instantie die verantwoordelijk is voor de beveiliging van de sjiiitische heiligdommen.

In 2010 werd uw broer Mohamed Mehdi ontvoerd door mensen in een auto. Toen de ontvoerders een legerpost naderden, panikeerden ze en hebben ze uw broer uit de auto geduwd. Uw vader stuurde hierop uw broer naar Oekraïne. Uw broer studeerde er gedurende een drietal jaar en kwam terug naar Irak omwille van de inval van de Russen in de Krim.

U studeerde chemie aan de universiteit van Kerbala en rondde uw studies af in het schooljaar 2010-2011. Na uw studies ging u aan de slag als assistent aan de universiteit. U begon hiermee op 1 oktober 2012. U had al de documenten die u nodig had om in Bagdad te studeren. U zag hier echter van af daar u het te gevaarlijk vond om in deze stad te verblijven. Ook in het buitenland kon u niet verder studeren en dit omwille van financiële redenen.

Van oktober 2012 tot begin 2014 werkte u op de universiteit. U verliet uw werk op eigen initiatief begin 2014. U was bang van de ontploffingen die onderweg naar uw werk geregeld plaatsvonden. Bovendien werd een van de collega's van uw vader, Akram Khodeir el Zubeidi, samen met zijn chauffeur in de wijk Seif Saad neergeschoten. U besloot toen om het land te verlaten. U vreest dat u een doelwit zou kunnen zijn omwille van het werk van uw vader.

U bleef thuis in Kerbala en dit tot aan uw vertrek. Uw broers en zussen gingen wel nog naar school. In juni 2014 dreigde de Islamitische Staat (IS) ermee om de heiligdommen in Kerbala te vernietigen. Sinds begin 2015 wilde uw vader dat ook zij niet meer naar school gingen en thuis bleven.

Op 18 februari 2015 verliet u Kerbala samen met uw tante Rahab Abdelrahim Abbas Al Ayaan (O.V.8.024.468), die naar haar in Londen wonende echtgenoot wilde reizen en voor wie de situatie in Irak ook gevaarlijk zou zijn geweest. U ging met de auto naar Najaf en nam daar het vliegtuig naar een onbekende bestemming. Het volgende vliegtuig bracht u naar Doha en vandaar vloog u met een vals rood paspoort naar België. U kwam aan in België op 19 februari 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Na uw vertrek zou een dochter van een collega van uw vader ontvoerd zijn en na een week weer teruggevonden zijn in een ziekenhuis.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een origineel paspoort neer, een aantal documenten in verband met uw studies en uw werk, een kopie van de badge en het embleem van uw vader, een attest in verband met het werk van uw vader, een foto van het gedenkteken voor de gesneuvelde collega's van uw vader en kopies uit uw notaboekje.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

U baseert uw vrees op het feit dat uw vader werkzaam is bij de Waqf Shiai. Hij staat er in voor de planning van het veiligheidspersoneel, het voorzien van het eten en de bewakingscamera's. Zijn functie situeert zich op directieniveau. Uw vader is werkzaam bij de Waqf Shiai sinds 2003 of 2004, zo zegt u (CGVS p.3, p.13, p.14) en hij werkt er nog steeds. Uw vader is een praktiserend moslim en wil de heilige plaatsen tot het einde van zijn dagen beschermen (CGVS p.18). Dit wil zeggen dat uw vader al meer dan tien jaar in de sector actief is. Hijzelf werd in het verleden nooit bedreigd en er werd nooit een aanslag op hem gepleegd, zo verklaart u (CGVS p.17, p.22). Ook u werd nooit persoonlijk bedreigd en hetzelfde geldt voor uw familieleden (CGVS p.20, p.21). Uw stelling dat u zich geïsoleerd voelt omwille van het werk van uw vader betreft dan ook een volledig subjectieve vrees en bestaat uit niet meer dan hypothesen die u geenszins onderbouwt. U legt evenmin een objectief document neer waaruit zou blijken dat de familieleden van het personeel dat in de Zuid-Irakese steden ingezet wordt in de bewaking van de sjiiitische heiligdommen expliciet geïsoleerd wordt.

U was er echter van overtuigd dat de leden van de Islamitische Staat familieleden van de mensen die werkzaam zijn bij Waqf Shiai viseren, om op die manier de mensen ertoe te dwingen hun werk te verlaten (CGVS p.18). Ook dit is volledig hypothetisch en staft u niet op overtuigende wijze. Gevraagd antecedenenten op te noemen waaruit uw stelling zou blijken, kon u enkel een paar vage voorbeelden aanhalen. Zo zou een collega van uw vader op een gegeven moment vluchtelingen uit Centraal-Irak in zijn 'husseniyah' hebben laten slapen. Iemand van deze mensen zou zijn zoon vermoord hebben. U zegt dat dit te wijten is aan het werk van de vader van het slachtoffer. Nog afgezien van de volledig van uw situatie verschillende omstandigheden waarin dit zich zou hebben afgespeeld, kan u eveneens bijzonder weinig details over het voorval verschaffen. U dacht dat het eind 2014 plaatsvond. U wist niet wie de collega was en u wist niet hoe de vermoorde zoon heette (CGVS p.17). Dit alles is zeer vaag. Ook van een ander incident wist u niet precies over wie het ging of wat er gebeurd was. U hield het op de vage bewoording: "Een zoon van een collega van mijn vader werd vermoord". Aangezien de vader van het slachtoffer in een andere afdeling werkte, kon u hier niet meer informatie over verschaffen, zo beweert u (CGVS p.17, p.18). Dit is nochtans het voorval waarop uw vader zich baseerde om uw broers en zussen van school te halen. Er mag dan ook verwacht worden dat hij hier meer informatie over zou hebben (CGVS p.20, p.19). Het ander voorval, de ontvoering van het doofstomme meisje die na uw vertrek zou plaatsgevonden hebben, kon u evenmin gedetailleerd verhalen. U vermoedde dat de groep rond Sorchi er achter zat, maar het onderzoek is een taak van de politie en niemand mag het weten, zo verklaarde u uw onwetendheid. U vermoedde dat ze ontvoerd werd omwille van het werk van haar vader, maar ook dit is volledig hypothetisch en evenmin heeft u er een idee van waarom ze dan na een week weer werd vrijgelaten (CGVS p.11). Gezien de functie van uw vader is het opmerkelijk dat u niet meer informatie kan verschaffen over de incidenten die er met familieleden van andere medewerkers zouden gebeurd zijn. U geconfronteerd met deze vaststelling, gaf aan dat uw vader de

planning opmaakte en hij niet het personeel ondervroeg. Ook in dat geval mag er verwacht worden dat hij geïnformeerd is over de veiligheidsincidenten die zijn personeel alsook hun aanverwanten te beurt vallen (CGVS p.19). Al de voorbeelden die u aanhaalt zijn, zoals blijkt uit uw verklaringen, weinig gedetailleerd en vermogen niet het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw bewering dat u als zoon van een personeelslid van de Waqf Shiai een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U heeft evenmin enige objectieve informatie voorhanden om deze gebeurtenissen te staven en nogmaals dient er op gewezen te worden dat u noch iemand van uw familie omwille van het profiel van uw vader ooit al enig probleem heeft gekend (voor een bespreking van de problemen van uw broer in 2010: zie verder).

Volgens uw verklaringen worden de familieleden van de veiligheidsambtenaren geviseerd wanneer men niet aan het veiligheidspersoneel zelf kan raken. Moest het veiligheidspersoneel dermate geviseerd worden, mag men evenwel verwachten dat er ook extra veiligheidsmaatregelen genomen worden om hun veiligheid te waarborgen. Dit bleek nauwelijks het geval te zijn. Uw vader, ondanks het feit dat hij de derde in rang was, had geen bewaking. Hij werd naar het werk gevoerd door een chauffeur en hij diende zich pas op het werk om te kleden, zodat hij onderweg van en naar zijn werk niet onnodig de aandacht zou trekken. Ook jullie, de kinderen, werden niet extra beschermd. Jullie bleven thuis, maar er werd niet in bewaking of extra veiligheidsmaatregelen voorzien. Er mag aangenomen worden dat er maatregelen genomen worden om de veiligheid te vergroten indien het personeel van de Waqf Shiai dermate geviseerd zou worden als u beweert (CGVS p.17, p.22).

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat na het dreigement van de vernietiging van de sjiiitische heiligdommen door de 'kalief' van de Islamitische Staat het veiligheidspersoneel in Kerbala om de sjiiitische heiligdommen te beschermen exponentieel vermeerderd werd (zie infomap). U verklaarde eveneens dat er naar aanleiding van de oproep van Sistani een hoop vrijwilligers zich aanmeldde om onder andere de heiligdommen van Kerbala te beschermen. Er is met andere woorden nog meer veiligheidspersoneel op de been waardoor de bewegingsvrijheid van extremistische soennitische cellen in het sjiiitische Kerbala logischerwijs zeer beperkt is (CGVS p.16).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader sinds 2010 naar aanleiding van de mislukte ontvoeringspoging van uw broer van plan was zijn gezin het land uit te brengen (CGVS p.21). Moest uw vader er van overtuigd zijn dat u en uw andere broers en zussen gevaar liepen, is het evenwel opmerkelijk dat jullie nog tot 2015 in het land vertoefden. U stelt dat dit te wijten is aan het feit dat uw vader de afgelopen vijf jaar geen smokkelaar gevonden had (CGVS p.21). Moesten jullie daadwerkelijk gevaar lopen, mag er verwacht worden dat uw vader in een periode van vijf jaar wel een manier zou gevonden hebben om jullie in veiligheid te brengen. Het feit dat er een dermate lange periode voorbij gaat vooraleer u het land verlaat, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees.

In 2010 was uw broer ternauwernood ontsnapt aan een ontvoering. Ook deze ontvoering zou volgens u gelinkt zijn aan het werk van uw vader, zo verklaart u. Uw vader had daarop besloten uw broer het land uit te sturen, meer bepaald naar Oekraïne. De rest van de familie zou volgen. Blijkt evenwel dat uw broer na een drietal jaar terug kwam naar Kerbala. Aangezien uw vader van plan was het hele gezin uit Irak te verwijderen en u stelt dat jullie situatie bijzonder risicovol was, is het niet erg logisch dat uw broer zou terugkeren naar Irak (CGVS p.21). Moest er een dusdanig gevaar bestaan voor de familieleden van uw vader, mag men er vanuit gaan dat uw broer niet vanuit Oekraïne terugkeerde naar Irak. Ook dit ondermijnt de ernst van de vrees die u linkt aan het feit dat u een zoon bent van een personeelslid van de Waqf Shiai. In dit verband dient er eveneens verwezen te worden naar uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u gevraagd werd welke de reden was van de ontvoering van uw broer. U wist slechts te antwoorden dat er in die tijd veel ontvoeringen plaatsvonden (zie verslag DVZ). Dat u nu beweert dat deze gebeurtenis gelinkt was met het werk van uw vader en dat dit meteen ook een zeker risico in uw hoofde illustreert, kan dan ook niet zomaar aangenomen worden.

U besloot begin 2014 op eigen initiatief om thuis te blijven van het werk. Dit werd u niet opgelegd door uw vader vermits de rest van de kinderen nog wel naar school gingen. Enkel u wilde thuis blijven. De oorzaak van deze werkonderbreking was tweeledig: enerzijds was u bang geworden door de vele ontploffingen en anderzijds had u vernomen dat er een collega van uw vader samen met zijn chauffeur neergeschoten was in de wijk Seif Saad (CGVS p.20). Wat betreft uw eerste reden om thuis te blijven, kan gesteld worden dat deze eerder gelinkt was aan de algemene veiligheidssituatie. Wat betreft de moord op de collega van uw vader wist u echter bijzonder weinig te vertellen. Zo wist u te zeggen dat hij neergeschoten was in de wijk Seif Saad, maar wist u niet wat de man precies deed voor werk. U dacht dat er een onderzoek was ingesteld naar de moord, maar details hiervan kent u niet. Er zou niemand voor gearresteerd zijn. Bovendien wist u niet zeker of de 'mannen van Hassani' of 'Sorchi' er achter zaten. U had het van uw vader gehoord, zo zegt u (CGVS p.12, p.13). Aangezien de man in het verleden nooit bedreigd was, kan men overigens niet zonder meer concluderen dat hij omwille van zijn werk zou vermoord zijn. Bovendien kan er opgemerkt worden dat Abbas zelf werkzaam was bij de Waqf Shiai en het hier dus niet gaat over een familielid van een personeelslid van voornoemde instelling. Dat u omwille van de moord, waarvan u bijzonder weinig details kent, op een personeelslid van deze instelling zou hebben beslist dat ook uzelf een belangrijk gevaar liep en u hiervoor uw job aan de unief besloot op te geven, is weinig waarschijnlijk. Dat u bijgevolg zou hebben besloten dat u een dusdanig risico liep dat u gedurende een zeer lange tijd binnenshuis moest blijven, moet dan ook betwijfeld worden.

Bovendien blijkt dat er zich in de periode tussen het moment dat u besloot het land te verlaten (namelijk januari 2014) en het moment dat u effectief het land verliet (februari 2015) geen dreiging tegenover uw persoon heeft voorgedaan. In die periode is er niets gebeurd dat uw vrees kan objectiveren (CGVS p.17). Ook dit roept ernstige twijfels op bij de ernst van uw asielmotieven.

Er dient eveneens aangestipt te worden dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken slechts zeer beperkte kennis ten toon spreidde over het werk van uw vader. U verklaarde dat uw vader voor 'een religieuze instelling' werkzaam was, dat u niet weet van welk ministerie uw vaders instelling afhing en dat alles geregeld werd door de Dawa partij (zie verslag DVZ). In uw nota's (zie groene farde in het administratief dossier) stelt u dat u in het vorige gehoor vertelde dat u niet wist voor welke organisatie uw vader werkte, maar dat u na het gehoor uw vader heeft gebeld om hier meer informatie over te verkrijgen. Het was pas tijdens een telefonisch contact met uw vader dat u zich geïnformeerd heeft over wat uw vader nu precies deed (zie verslag DVZ, CGVS p.3): "Hij heeft mij duidelijk gemaakt dat hij verantwoordelijk is voor het bewaren van de orde en voor de bescherming van de heilige plaatsen". Dit mag heel erg verbazen. Dat u, als hooggeschoold persoon, enerzijds jarenlang de dood zou hebben moeten vrezen omwille van het werk van uw vader en om deze reden zelfs het land zou hebben moeten ontvluchten, maar u anderzijds tot aan het telefoontje vanuit het gesloten centrum geen duidelijk beeld heeft van dit werk van uw vader, is bijzonder eigenaardig en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder legt u ongeloofwaardige verklaringen af over uw reisweg. U vertelt dat u op 18 februari 2015 voor de eerste keer Irak verliet. U zou met de auto naar Najaf gegaan zijn en daar het vliegtuig genomen hebben. Gevraagd waar u uw tussenlanding gemaakt heeft, kon u hierop niet antwoorden. U beweerde dat u televisie aan het kijken was in het vliegtuig en u verder voor uw hoogzwangere tante diende te zorgen. Het Arabisch dat er gesproken werd in het vliegtuig was bovendien onduidelijk en u was zenuwachtig. U had er geen idee van waar u geland was, zo beweert u. Ondanks het feit dat u toch meer dan een uur moest wachten op deze onbekende plaats, kwam het evenmin in u op om aan de smokkelaar te vragen waar u geland was. U had er geen behoefte aan, zo zegt u (CGVS p.7). Dit is veeleer merkwaardig, daar u aanhaalt dat u in de veronderstelling was dat u rechtstreeks tot in België zou vliegen (CGVS p.7). Verder kan er van u, die de Engelse taal machtig is, verwacht worden dat u kan afleiden uit de informatie in de terminals en de daar aanwezige indicaties waar u zich bevindt. Dat u zich allerm minst een idee kan vormen over de plek waar u geland was, is zeer ongeloofwaardig. U legt met andere woorden evenmin geloofwaardige verklaringen af over de door u afgelegde reisweg.

Uit bovenstaande motivering kan geconcludeerd worden dat de vluchtelingenstatus u niet kan toegekend worden. De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Met uw paspoort bevestigt u uw Iraakse nationaliteit, een gegeven dat niet betwist wordt. De documenten in verband met het werk van uw vader ondersteunen uw veeleer beperkte verklaringen over het werk van uw vader, ook dit wordt niet in twijfel getrokken. Het is echter onvoldoende om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Met uw diploma's en aanbevelingsbrieven toont u uw eigen studie en professionele parcours aan. Deze feiten werpen echter geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst,

maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.3. Verzoeker voegt bij zijn asielaanvraag een origineel paspoort, een documenten inzake verzoekers studies en werk, een kopie van de badge en het embleem van zijn vader, een attest in verband met het werk van zijn vader, een foto van het gedenkteken voor de gesneuvelde collega's van zijn vader en kopies uit een notaboekje waar verzoekers relaas in staat.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoeker bevestigt vervolgens zijn asielaanvraag en deelt mee dat hij internationale hulp heeft gezocht, omdat hij van zijn nationale autoriteiten onvoldoende bescherming kon krijgen.

2.1.2. In een voorafgaande opmerking meent verzoekende partij als volgt:

“Het CGVS heeft het relaas van verzoeker subjectief geïnterpreteerd.

In de motivering worden uitsluitend enkele “spijkers-op-laag-water” opgesomd om daarmee de beslissing te rechtvaardigen. Anders gezegd, uitsluitend indicaties die volgens het CGVS erop zouden kunnen wijzen dat het verhaal van verzoeker niet plausibel zou zijn (quod non), worden genoemd, terwijl de sterke indicaties dat het verhaal van verzoeker wel geloofwaardig is, worden genegeerd en niet in de motivering worden genoemd. Het CGVS is dus bevooroordeeld in haar behandeling van het verzoek van

verzoeker en doet aan “cherry picking”. Een dergelijke bevooroordeeldheid (“bias”) van de zijde van het CGVS is in strijd met de waarheidsvinding en met het beginsel van verbod van willekeur. Wat betreft de stellingen die het CGVS aanvoert om daarmee de plausibiliteit van het relaas van verzoeker te beoordelen, is het natuurlijk zo dat het CGVS in het geheel geen zogenaamde “baseline” heeft om te bepalen of verzoeker de waarheid spreekt of niet. Het verhoor van iemand vergt feitelijk een forensisch-psychologische opleiding en ervaring om te achterhalen of iemand liegt of niet. Die opleiding heeft de medewerker van het CGVS die het verhoor/interview met verzoeker deed niet. De medewerker van het CGVS kan dan wel proberen – uit goed gemeend amateurisme – om de waarheid te achterhalen, maar dat rechtvaardigt niet om daaraan een verregaande beslissing zoals in deze zaak is genomen, te nemen. Bovendien is het verhoor vanuit een vooringenomen (bevooroordeelde) houding gedaan. Het CGVS, althans haar medewerker, lijkt er in het verhoor en haar motivering uitsluitend op gericht te zijn om dingen te benoemen die volgens haar dan erop zouden wijzen dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig is. Bevestigende feiten van verzoeker worden verzwegen. Dit is geen faire behandeling van deze zaak en leidt tot willekeur door het CGVS.”

Voorts stelt verzoeker dat hij zijn asielaanvraag steunt “op het feit dat zijn vader werkzaam is bij de Waqf Shlai. Hij staat er in voor de planning van het veiligheidspersoneel, het voorzien van het eten en de bewakingscamera's. Hij heeft een functie op directieniveau. Zijn vader is een zeer religieus praktiserend moslim. Verzoeker zelf is ook sjjiitische moslim.

Verzoeker is er van overtuigd dat de leden van de islamitische staat familieleden van de mensen die werkzaam zijn bij Waqf Shlai viseren. (Waqf Shlai is een instantie die verantwoordelijk is voor de beveiliging van de sjjiitische heiligdommen.)

Verzoeker kan dit niet met documenten staven, maar hij heeft voorbeelden aangereikt van mensen die ernstig in de problemen zijn gekomen. Zo heeft verzoeker aangegeven dat een zoon van een collega van zijn vader vermoord werd. Het commissariaat generaal deelt mee dat verzoeker niet kon aangeven wie de collega was en dat verzoeker niet wist hoe zijn zoon heette. Verzoeker antwoordt hierop dat hij wel degelijk de naam gaf van de collega en de plaats waar de moord plaatsvond.

Verzoeker volhardt in het feit dat het personeel van de Waqf Shlai geviseerd wordt. Het commissariaat generaal tracht dit te ontcrachten omdat er geen extra veiligheidsmaatregelen werden genomen om de veiligheid van het personeel te vergroten. Verzoeker deelt mee dat, gelet op de situatie in Irak, er nooit voldoende veiligheidsmaatregelen kunnen genomen worden om iedereen te beschermen.

In 2010 werd de broer van verzoeker ontvoerd. Verzoeker deelt mee dat naar aanleiding van deze ontvoering zijn vader alle gezinsleden het land uit wou brengen. Het commissariaat generaal stelt dat het wel opmerkelijk is dat de familie in 2015 nog steeds in het land vertoeft. Verzoeker heeft uitgelegd dat het helemaal niet zo evident is het land te verlaten zonder visum en met een mensensmokkelaar die groteske bedragen vraagt hiervoor (die de familie niet heeft). De redenering van het commissariaat generaal houdt geen rekening met de moeilijke realiteit. Verzoeker deelt mee dat zijn familie daadwerkelijk gevaar loopt maar herhaalt dat het extreem moeilijk is om het land te verlaten.

Voor wat betreft de ontvoering van zijn broer licht verzoeker toe dat zijn broer niet ontsnapt is aan een ontvoering, zoals het commissariaat generaal beweert maar dat hij ontvoerd werd en op dezelfde dag werd vrijgelaten. Zijn broer verliet Irak en ging naar Oekraïne om daar te kunnen studeren. Na de crisis in Oekraïne kwam hij terug naar Irak omdat hij geen keuze had. Eens terug in Irak durfde hij zijn huis niet verlaten.

Verzoeker besloot begin 2014 op eigen initiatief om thuis te blijven van het werk. Het commissariaat generaal schijnt ook hier niet te begrijpen hoe gevaarlijk de situatie was voor verzoeker. Verzoeker verwijst naar het gegeven dat zijn broer werd ontvoerd en verwijst naar een ontploffing waar 20 mensen om het leven kwamen. Verzoeker deelt mee dat het verlaten van de woning steeds een enorm risico met zich meebrengt.

Het commissariaat- generaal stelt verder in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken een beperkte kennis ten toon spreidde over het werk van zijn vader. Verzoeker repliceert hierop dat hij bang was om fouten te vertellen en als hij niet zeker was van het antwoord, dat gemeld heeft. Hij wou graag exacte informatie geven en geen verkeerde informatie.

Voor betreft zijn reisweg wenst verzoeker een en ander te verduidelijken. Hij reisde rechtstreeks van Doha naar België. De smokkelaar had hem uitdrukkelijk gezegd dat hij de waarheid moesten omzeilen. Verzoeker heeft geloof gehecht aan de smokkelaar omdat de rest van zijn familie met dezelfde smokkelaar ook het land zou verlaten. Om die reden, om zijn familie niet in gevaar te brengen, heeft verzoeker aan het commissariaat generaal het verhaal verteld dat hij moest vertellen van de smokkelaar. Hij excuseert zich hiervoor en vraagt begrip voor zijn moeilijke situatie”.

Verzoeker meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming “minstens op basis van artikel 48/4, §2,b)”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar hij in een voorafgaande opmerking stelt dat het gehoor niet naar behoren is verlopen omdat een *“verhoor van iemand vergt feitelijk een forensisch-psychologische opleiding en ervaring om te achterhalen of iemand liegt of niet. Die opleiding heeft de medewerker van het CGVS die het verhoor/interview met verzoeker deed niet. De medewerker van het CGVS kan dan wel proberen – uit goed gemeend amateurisme – om de waarheid te achterhalen, maar dat rechtvaardigt niet om daaraan een verregaande beslissing zoals in deze zaak is genomen, te nemen”*. Immers nergens wordt in de wetgeving een dergelijke verregaande specialisering noodzakelijk geacht of verwacht, evenmin kan dit uit de geest van de asielwetgeving of zelfs de Europese directieven worden afgeleid, noch ondersteunt verzoekende partij dit met nuttige gegevens. Bovendien gaat verzoekende partij manifest voorbij aan zijn plicht tot volledige medewerking. Immers van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag vanaf het eerste interview op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

2.4. Verzoekers bewering dat *“het verhoor vanuit een vooringenomen (bevooroordeelde) houding gedaan”* is kan niet blijken uit het administratief dossier. Ook geeft verzoeker niet aan op welke punten zijn verklaringen verkeerd zouden zijn opgenomen of waar hij vollediger of gedetailleerder had kunnen zijn. Integendeel verzoeker bevestigt dat zijn kennis beperkt is en dat hij overigens over zijn reisweg gelogen heeft. Verzoeker blijft dus louter theoretisch.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Verzoeker herhaalt zijn asiel relaas terwijl de bestreden beslissing er op wijst dat de essentie van het asielrelaas met name de problemen van het gezin die voortvloeien uit de baan van verzoekers vader bij de Waqf Shiai niet is aangetoond. De loutere bewering dat verzoeker tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken een beperkte kennis ten toon spreide over het werk van zijn vader omdat hij *“bang was om fouten te vertellen”* en hij exacte informatie wilde geven en geen verkeerde informatie, kan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen. Immers verzoeker heeft universitaire studies gedaan zodat minstens kan verwacht worden dat hij inzicht heeft in de taken die zijn vader beweerdelijk jarenlang, sedert 2003 of 2004, uitvoerde. Dit klemte te meer nu verzoeker hiervoor naar het buitenland zou vertrekken zodat kan aangenomen worden dat hij de nood en de oorzaak van zijn vertrek grondig zou overleggen. Verzoekers onbekendheid met de veiligheidsdiensten ondergraven de waarachtigheid van de verklaringen.

2.6. Verzoeker bevestigt voorts dat hij zijn verklaringen niet kan staven aan de hand van objectieve gegevens. Aldus kan verzoeker niet aantonen dat personeelsleden van de Waqf Shiai en zelfs hun kinderen of familieleden, in Zuid-Irak specifiek geveesd worden door leden van de Islamitische Staat. Bovendien kan het tegendeel blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar kan gelezen worden dat de Shia in Irak sterk georganiseerd hun verdediging opnemen en na dreigementen van de vernietiging van heiligdommen de veiligheidsbemanning nog verder werd opgedreven. Verzoeker blijft dan ook bij vage beweringen inzake de poging tot ontvoering van zijn broer en van een meisje. Ook de beweerdte moord op de zoon van een collega van zijn vader kan verzoeker niet nuttig toelichten. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt kan uit de levensomstandigheden zoals beschreven door verzoeker niet afgeleid worden dat de familie zich bedreigd voelde. Zo komt verzoekers broer terug uit Oekraïne waar hij studeerde, heeft verzoeker een loopbaan aan de universiteit na het beëindigen van zijn studies, studeren de andere kinderen van het gezin, werkt de

vader die zoals verzoeker ook nooit bedreigd geweest is. Verzoeker toont dan ook geen vluchtelingrechtelijke vrees aan.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de CGVS beoordeling van de situatie in Zuid-Irak niet betwist. De Raad meent dat deze pertinent is en uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zich *in casu* geen toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet opdringt. Waar verzoeker in ondergeschikte orde meent in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet kan, gezien verzoeker enkel uitdrukkelijk verwijst naar hetgeen hij heeft uiteengezet onder het Verdrag van Genève, herhaald worden dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK